

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 4

APRIL 1995

31. årgang

YPPERSTEPRESTEN

"For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet, men en som er prøvet i alt i likhet med oss, men uten synd." Hebr.4,15

Min tilhører, om enten du selv har vært eller er en lidende, eller har forsøkt å trøste en som lider, så har du sikkert hørt den lidendes alminnelige klage: "Du forstår meg ikke, du kan ikke sette deg i mitt sted. Kunne du bare satt deg i mitt sted og forstått meg, så ville du talt annerledes." Det vil si, da ville du innsett at det ikke var noen trøst å finne.

Det er dog en som helt kan sette seg i ditt og enhver lidendes sted: Den Herre Jesus Kristus. "Vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet, men en som er prøvet i alt i likhet med oss, men uten synd." Å være prøvet på samme måte er betingelsen for å kunne ha sann medlidenhet.

Når så er tilfelle kan man sette seg helt i den lidendes sted. Og når man er prøvet i alt på samme måte, så kan man sette seg helt i enhver lidendes sted. En sådan yppersteprest har vi,

som kan ha medlidenhet. Og at han må ha medlidenhet, det ser du av at det var av medlidenhet at han ble prøvet i alt i likhet med oss. Det var medlidenhet som bestemte ham til å komme til verden, og det var igjen medlidenhet - og for å kunne ha sann medlidenhet - at han etter fri beslutning ble prøvet i alle ting på samme måte som oss, Han som helt kan sette seg - og fullt og helt satte seg - i ditt, i mitt, i vårt sted.

Kristus satte seg helt i ditt sted. Han var Gud og ble menneske - slik satte han seg i ditt sted.

Han ble menneske, og han ble det menneske som av alle har lidd mest. Det var aldri født, det skal eller kan aldri fødes det menneske, som skal lide som han. Medlidende åpner han sin favn for alle lidende: "Kom til meg", sier han, "alle dere som strever og har tungt å bære." Og han inntår for hva han sier, for han var

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året, og blir holdt oppe av frivillige gaver.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL, Margrete Frafjord, tlf. 51 71 06 29.
Postgiro 0801.5682133.

Redaksjon: Styret i NLL, v/ Ragnar Opstad, Opstadv. 38, 4350 Nærbø.
Telefon/ telefax 51 43 36 85.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både hjemme og ute på misjonsmarken.

Formann Karl B. Bø
Vistnesven. 13, 4070 Randaberg,
telefon/ telefax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.
Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

ubetinget den mest lidende. Det er allerede stort om menneskelig medlidenhet våger seg til å lide nesten så mye som den lidende, men den menneskelige medlidenhet gyser dog gjerne tilbake og blir helst deltagende på den trygge strandbredd. Og om den våger seg ut, så vil den helst ikke gå så langt ut som der hvor den lidende er. Hvilken medlidenhet er det ikke da å gå lenger ut? Du som lider, hva krever du? Du krever at den medlidende skal sette seg helt i ditt sted. Og Han satte seg ikke bare i ditt sted, Han kom til å lide uendelig mye mer enn du!

Han satte seg, han kan helt og fullt sette seg i ditt sted, du lidende, hvem du enn er. - Er det timelig og jordisk bekymring, armod, sorg for utkomme og det som hører med til det, så har også han lidt sult og tørst, og det nettopp i de vanskeligste øyeblikk i hans liv, hvor han samtidig kjempet åndelig, i ørkenen og på korset. Og til daglig bruk eide han ikke mer enn liljen på marken og fuglen under himmelen - så mye eier vel også den fattigste! Og han som ble født i en stall, svøpt i kluter, lagt i en krybbe, han hadde livet sitt igjennom ikke det han kunne helle sitt hode til - så mye husly har vel også den husløse! Skulle han så ikke kunne sette seg helt i ditt sted og forstå deg!

Eller er det hjertesorg. Også han hadde en gang venner, eller rettere,

han mente engang å ha dem. Men da så avgjørelsen kom, da forlot de ham alle. Dog ikke alle, det ble to tilbake, den ene forrådte ham og den andre fornektet ham! Også han hadde en gang venner, eller mente engang å ha dem, de sluttet seg så nær til ham at de stred om hvem som skulle innta plassen på hans høyre og hvem på hans venstre side - inntil så avgjørelsen kom, og han istedet for å heves til tronen ble opphøyet på korset, da ble to røvere mot deres vilje tvunget til å innta den hellige plass ved hans høyre og den ledige plass ved hans venstre side! Mener du ikke at han helt kan sette seg i ditt sted!

Eller er det sorg over verdens ondskap, over hvilken motstand du og det gode må lide - om det nå er slik at det i sannhet er deg som vil det gode og sanne. Å, i denne henseende ville du, et menneske, dog vel ikke våge å sammenligne deg med ham, du en synder våge å sammenligne deg med ham, den Hellige, som først opplevde disse lidelser. Han som ble foraktet, forfulgt, hånet, bespottet, bespyttet, hudflettet, mishandlet, martret, korsfestet, forlatt av Gud mens han ble korsfestet under alminnelig jubel. Hva du enn har lidt og hvem du enn er, mener du ikke at han kan sette seg helt i ditt sted!

Eller er det sorg over verdens synd og ugudelighet, sorg over at verden ligger i det onde, sorg over

hvor dypt mennesket er falt, sorg over at gull er dyd, makt er rett, mengde er sannhet, at kun løgn har fremgang, og kun det onde seirer, at kun selvkjærlighet elskes, at kun middelrådighet velsignes, at kun klokskap aktes og kun usselhet lykkes. Å, i denne henseende ville du, et menneske, dog vel ikke våge å sammenligne din sorg med den sorg som var i Verdens Frelser. Skulle dog ikke han kunne sette seg helt i ditt sted! - Og slik i henseende til enhver lidelse.

Og derfor du lidende, hvem du enn er, slutt deg ikke fortvilet inne med dine lidelser, som om ingen, ikke engang Han, kunne forstå deg.

Jesus Kristus var selv ikke en lidende som søkte trøst hos andre, og han fant den ennå mindre hos andre. Og han klaget heller ikke over at han ikke fant trøst hos andre, for han var den lidende hvis eneste trøst var å trøste andre. Se, her er du kommet til lidelsens høyeste trinn, til lidelsens grense hvor alt vender seg om, for Han, nettopp Han er "Trøsteren". Han, Trøsteren, er den eneste om hvem det i sannhet gjaldt, at ingen kunne sette seg i hans sted. Han kunne i sannhet ha klaget over det! Han, "Trøsteren", i hvis sted ingen kunne sette seg, han kan helt og fullt sette seg i ditt og i enhver lidendes sted.

Du som prøves i fristelse og anfektelse, han som er "prøvet i alt i

likhet med oss" kan sette seg helt i ditt sted. Den som blir fristet og anfektet, klager også gjerne over at den som vil trøste ham eller gi råd og advare ham, ikke forstår ham og ikke helt kan sette seg inn i hans sted. "Var du i mitt sted", sier han, "eller kunne du sette deg i mitt sted, kunne du forstå med hvilken makt fristelsen omspinner meg og hvor fryktelig anfektelsen spotter alle mine anstrengelser, og så ville du dømme annerledes." Å, min venn, strid ikke noen unyttig strid som kun ytterligere forbitrer deg selv og en annen livet. Det er dog en som helt kan sette seg i ditt sted, den Herre Jesus Kristus, som "ved at han selv har lidt og er blitt fristet, kan komme dem til hjelp som blir fristet" (Hebr.2,18). Jesus Kristus kan sette seg helt i ditt sted, han som lærte enhver fristelse i sannhet å kjenne ved at han bestod i enhver fristelse.

Er det sorg for næring, så hungersdøden truer, også han ble fristet slik. Er det et dumdristig vågestykke du fristes til, også han ble fristet slik. Er det til å falle fra Gud du fristes, også han ble fristet slik. Han kan sette seg helt i ditt sted, hvem du enn er. Består fristelsen i det at du ønsker deg døden, også han ble fristet. Er det det - dog nei, den anfektelse har vel ikke noe menneske opplevd, den anfektelse å være forlatt av Gud,

men han ble fristet slik. Og slik på enhver måte.

Og derfor, du som fristes, hvem du enn er, forstum ikke i fortvilelse som om fristelsen var overmenneskelig og ingen kunne forstå den. Utmal heller ikke din fristelses størrelse som om enn ikke Han kunne sette seg helt i ditt sted! For vil du vite hva som kreves for i sannhet å kunne bedømme hvor stor en fristelse er, det er at du har bestått i fristelsen. Og derfor er det kun en som i sannhet helt nøyaktig kjenner enhver fristelses størrelse, og helt kan sette seg i enhvers sted som blir fristet: Han som selv ble prøvet i alt i likhet med oss, men som bestod i enhver fristelse.

Så lenge du ikke har bestått i fristelsen klager du over at ingen helt kan sette seg i ditt sted. Denne klagen er en oppfinnelse av den usannheten som er i fristelsen. Og denne usannhets mening er at skulle noen helt forstå deg, da måtte det være en som også lå under for fristelsen, så dere altså begge forsto hverandre - i usannheten. Er dette å "forstå" hverandre? Nei, her er grensen hvor alt vender seg om. Det er En som i sannhet kan sette seg helt i enhvers sted som fristes -og han kan det nettopp fordi han alene bestod i enhver fristelse. Men han kan også, og glem ikke det, Han kan sette seg helt i ditt sted. Han satte seg helt i ditt sted, ble

prøvet i alt i likhet med oss - men uten synd. Altså i denne henseende satte han seg ikke i ditt sted, kan han ikke sette seg helt i ditt sted, Han, den hellige, hvordan skulle det være mulig! Er forskjellen uendelig mellom Gud som er i himmelen og deg som er på jorden, så er forskjellen uendelig større mellom den hellige og synderen.

Å, og dog, også i denne henseende, om enn på en annen måte, satte han seg helt i ditt sted. For når han, når Forsonerens lidelse og død er fyldestgjørelsen for din synd og skyld - når den er fyldestgjørelsen, så trer den jo istedet for deg. Eller Han, Fyldestgjøreren, trer i ditt sted, i ditt sted under syndens straff, for at du skulle bli frelst, i ditt sted lider han døden for deg, for at du skulle leve. Satte og setter han seg ikke helt i ditt sted? Her er det jo enda bokstaveligere at han helt setter seg i ditt sted. I det vi talte om i det foregående betegnet det jo kun at han helt kunne forstå deg, mens du dog forblir på ditt sted og han på sitt sted. Men forsoningens fyldestgjørelse betyr jo at du trer til side og at han inntar ditt sted. Setter han seg så ikke helt i ditt sted?

Hva er nemlig "Forsoneren" annet enn en stedfortreder som helt setter seg i ditt og i mitt sted, og hva er forsoningens trøst annet enn denne at Stedfortrederen fyldestgjørende set-

ter seg helt i ditt og i mitt sted! Så når den straffende rettferdighet her i verden eller til sist i dommen søker det sted hvor jeg synder står med all min skyld, med mine mange synder - da treffer den ikke meg. Jeg står ikke lenger på det stedet, jeg har forlatt det.

Det står en annen i mitt sted, en annen, som helt setter seg i mitt sted. Jeg står frelst ved siden av denne annen, ved siden av Ham, min Forsøner, som helt satte seg i mitt sted. Ha takk derfor, Herre Jesus Kristus.

Min tilhører, en slik medlidenhetens yppersteprest har vi. Hvem du enn er og hvordan du enn lider, så kan han sette seg helt i ditt sted. Hvem du enn er og hvordan du enn fristes, han kan sette seg helt i ditt sted. Hvem du enn er, du synder, som vi alle er, han setter seg helt i ditt sted!

Du går nå opp til alteret, brødet rekkes deg igjen og vinen, hans hellige legeme og blod, igjen til evig pant på, at han ved sin lidelse og død satte seg også i ditt sted, for at du bak Ham frelst, dommen forbi, må inngå til livet, hvor igjen Han har beredt deg sted.

("Ypperstepresten" - en av "tre taler ved altergangen om fredagen" - av Søren Kierkegaard. Oversatt og noe forkortet av Per Bergene Holm).

Vandre i Ånden

"De som hører Kristus Jesus til, har korsfestet kjødet med dets lidenskaper og lyster. Dersom vi lever i Ånden, da la oss og vandre i Ånden!" Gal.5,24-25

Legg merke til hva det står her. De som hører Kristus Jesus til, har korsfestet kjødet. Det er ikke bare noe de skal gjøre, men det er noe de har gjort. Ja, å være en kristen, det er ett og det samme som å ha hengt sitt kjød opp på Golgata kors til spott og spe, dom og død.

Å være en kristen er å fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge Jesus (Mt.16,24). Har du gjort det? Det er ikke bare tale om å fornekte verden og verdsligheten, synden og djevelen, men det er tale om å fornekte seg selv. For den egenrettferdige er dette et forferdelig krav, et veldig bud, og han setter i verk med alvor og prinsippfasthet. I tidligere tider drev dette budet mennesker ut i ørkenen, i ensomhet, noen inn i en hule, andre opp på søyler. Der nektet de seg alt som hørte denne verden til, gjemte seg for syndige fristelser, plaget seg med ris og faste og øvelser når lysten likevel kom. De brukte tiden til bibellesning og bønn og forsøkte å holde synden på avstand med hardt arbeid og gudelige sysler. Luther forsøkte seg også på dette, mer alvorlig enn de fleste.

Men de oppriktiges erfaring var at jo mer de kjempet og jo mer de stred,

jo mer erfarte de at det var dem selv som var problemet. Det var ikke bare verden og djevelen og synden som utenfra lokket dem, men den verste fienden hadde de i sin egen barm, det var dem selv med hud og hår. Og seg selv kunne de ikke bli kvitt, hvor de enn flyktet og hvor mange bønner de enn ba og hva de enn forsaket.

Har du gjort denne erfaring i din kamp mot synden, at det er som å flytte fra nissen som det står om i sangen? Han blir med på lasset, hva du enn gjør. For kjødet er ikke et plagg du kan vrenge av deg, det er ikke tilbøyeligheter og vaner som du kan skifte ut i bytte mot nye. Kjødet er ikke noe ved deg, ei dårlig side eller noe lignende. Når vi taler om at vi viser oss fra vår beste side, så er det aldri noe annet enn forstillelse, det er kjødet som staser seg ut. Men kjødet er ikke din dårlige side, kjødet er deg selv.

Når det går opp for et menneske. Det er jeg som er syndig, det er min lyst og min lidenskap som er ond og syndig, djevelsk og hedensk. Da forsvinner håpet om bot og bedring. Da mister en troen på seg selv. Da blir en inderlig lei av seg selv, begynner å hate seg selv og sitt eget liv, for-

banne det og fordømme det som håpløst og fortapt og udugelig.

Å, hvor herlig er det ikke da å se dette, at mitt liv, mitt kjøds lidenskaper og lyster, synder og fall, det var med på korset, det har fått sin dom. Det ble korsfestet med Kristus. Han fordømte synden i kjødet, da han tilregnet ditt og mitt kjød, ble fordømt av Faderen og forbannet bort i fra ham. Ja, så er mitt kjød dømt, så har det fått sin død i en annen, så er det satt ut av betraktning i mitt forhold til Gud. Så er jeg i Guds øyne som om jeg aldri hadde gjort en synd, ja som om jeg ikke eide en syndig lyst eller lidenskap.

Er ikke dette stort? Dette innebærer det å høre Jesus til, at mitt kjød er korsfestet med ham. "Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i legemet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og ga seg selv for meg." (Gal.2,20).

Jeg lever ikke lenger selv. Tenk å kunne si det! Det kan bare den som har fornektet seg selv som om han ikke eksisterte. Det kan bare den som har mistet sitt liv, som har lidd tap på alt sitt eget og ikke akter det for noe lenger. Og det kan du som tror på Jesus, for alt ditt ble hans på korset, og han tok det bort for at det ikke lenger skulle tilregnes deg.

Dette eier du i troen på Jesus. Det-

te er det Skriften kaller å leve i Ånden. Det er det motsatte av å leve i kjødet, å ha sitt liv i kjødet, å ha sitt liv i seg selv. Å leve i Ånden er ett og det samme som å ha sitt liv i evangeliet om Jesus, å ha sitt liv i Jesus. Ånden vitner om Jesus, taler om Jesus, overbeviser om Jesus. Den troende som lever i dette, han lever i Ånden. Han akter ikke sitt liv i kjødet for noe, men han akter bare på Ånden, dens tale og dens vitnesbyrd om Jesus og hans stedfortredergjerning.

Å leve i Ånden er altså ett og det samme som å ha korsfestet seg selv og regne seg selv som død, og så regne seg som levende for Gud i Kristus Jesus. Det er å ha sitt liv i Åndens vitnesbyrd om Jesus.

"Men dersom vi lever i Ånden, da la oss også vandre i Ånden!" Hva vil det si? Jo, at mitt kjød ikke bare er korsfestet med tanke på min rettferdighet for Gud, og at min tro på Jesus ikke bare er noe jeg setter min lit til innfor Gud, men at det også er noe jeg regner med i det daglige liv. Det gjelder også min vandring som kristen. Det er umulig å leve i Ånden uten samtidig å vandre i Ånden.

Eller for å si det på en annen måte. Det er umulig å leve i Ånden og vandre i kjødet. Dersom jeg lever i Ånden, da vil jeg også vandre i Ånden.

Mange troende fortviler ved slik

tale. For det er jo det som anfekter dem, at deres kjød preger deres liv og ferd. Så har de nok fått tro at i deres forhold til Gud har Jesus ordnet alt for dem, men når det gjelder deres liv som kristne, så vet de ikke ut eller inn. For der ser de lite og ingen forandring. Og kan de være kristne da, når deres liv ikke samsvarer slik det burde.

Om det må vi si, at mange kristne, selv om de mer eller mindre regner med Jesus i sitt forhold til Gud, så regner de stort sett med seg selv når det gjelder deres daglige liv. Og de står i stor fare for å havne i egenrettferdighet og fornektelse av Jesus og frelsen i ham alene. For deres tro hviler i stor grad på deres egen kristendom, hvorvidt den lykkes eller ikke.

Andre ser dette frafallet fra nåden og vil ikke bygge sin tro på sin egen kristendom. For å unngå anfektelsen fra sitt eget dårlige kristenliv, så trøster de seg derfor med at de jo er kjød, så det er ikke annet enn rimelig at de lever kjødelig. Her står man i stor fare for å bruke friheten til en leilighet for kjødet, bruke nåden til ondskaps skjul og gi rom for kjødets lidenskaper og lyster i sitt eget hjerte. "Jeg er jo sånn, så det er jo ikke annet å vente." Her blir det sjelden virkelig fortvilelse over synden, tvertimot kan en gjerne mene seg å være en meget evangelisk kristen midt i sin sløvhet,

siden en tar så klart avstand fra alt som heter strev og kamp og strid og egenrettferdighet. Taler noen til slike om Åndens frukt, gjenfødelse og gode gjerninger, så øyner de med det samme egenrettferdighet, og anklager den slags forkynnelse for å stride mot evangeliet om frelse i Jesus alene.

Hvor er veien her, mellom avveiene? Veien er å vandre i Ånden, vandre i evangeliet om Jesus. Det er ikke bare i vårt forhold til Gud vi skal korsfeste vårt kjød med dets lidenskaper og lyster, men det gjelder også vårt daglige liv som kristne her i verden.

I vårt forhold til Gud har Jesus båret våre synder og gjort opp for dem, i ham er vårt kjød korsfestet med ham. Og Jesus er mitt liv for Gud. Og det liv jeg nå lever her i verden, det lever jeg i troen på ham som elsket meg og ga seg selv for meg.

Dette skal jeg også få regne med i mitt daglige liv, og hva innebærer det? For det første skal jeg få akte kjødet som korsfestet, og jeg skal daglig da få fornekte det, korsfeste det igjen og igjen. Jeg skal altså ikke søke å helliggjøre kjødet, søke å stase det ut og gjøre det kristelig. Nei, det er umulig. For kjødet er ikke Guds lov lydig, kan heller ikke være det.

Men fordi kjødet ikke kan forbedres, så skal jeg heller ikke slå meg

til ro med det og la det få ture fram som det vil. Det ville være å bruke evangeliet til ondskaps skjul. Kjødet skal ikke få leve som om det ikke var noe å bry seg om på den måten. Nei, da taler de sant som sier at vi skal bli ved i synden for at nåden kan bli dess større. Nei, de som er i kjødet kan ikke være Gud til behag (Rom.8,8).

Men jeg skal korsfeste kjødet, overgi det til dom og død. Du skal ikke være nådig mot kjødet, du skal ikke unnskyldes det og forsvare det eller gi det livsvilkår. Du skal ikke søke å stase det ut for å fly unna dommen over kjødet. Nei, for kjødet skal ikke leve, det skal ikke forsvares, det kan ikke forbedres eller bli slik at det kan komme inn i himmelen, men det skal dømmes til død. Så vær ikke nådig mot dine synder og lyster og lidenskaper. Kall dem ikke med penere navn, forsøk ikke å forsvare deg og unnskyldes deg, men la lovens dom ramme synden og kjødet med all sin nådeløshet. Bekjenn din synd med dens rette navn og vend deg så til Jesus og hans kors med den, der synden og kjødet allerede er dømt.

Og så skal du få takke og prise Gud at synden i kjødet allerede er fordømt i Jesus Kristus, slik at du ved troen på ham kan få syndenes forlatelse. Slik korsfestes kjødet i det daglige liv, slik vandrer du i evangeliet, slik vandrer du i Ånden.

Dette er for lett vil noen si. Men de vet ikke hva de snakker om. Prøv det, så skal du se hvor lett det er!

Når kjødet viser seg i sin djevelske syndighet, når ureinhet eller bitterhet eller ærgjerrighet eller annen lyst herjer i meg, da er det ikke lett å vandre i Ånden, da er det ikke lett å vandre i evangeliet og akte meg som død for synden. Da er det meg langt nærmere, enten å unnskyldes synden og forsvare den og bagatellisere den, eller å ta opp kampen mot den for å få bukt med den og avlegge den som om den var et klesplagg jeg kunne vrenge av meg. Og synes jeg at jeg lykkes med det en tid, så har jeg håp, så våger jeg å kalle meg en kristen. Men når jeg må erkjenne at det holdt ikke, og det viser seg at det er jeg som er slik, da er det ikke lett å korsfeste kjødet. Da er det ikke lett å velte det av hos Jesus i tro på at han har sonet det alt.

For da må jeg leve for Gud, ikke i hva jeg er etter min kristendom, men jeg må leve med Gud kun etter Guds løfter og i kraft av hva jeg er i Jesus. Det er, som Søren Kierkegaard uttrykker det, som å kaste seg ut på de 70 000 favners dyp.

Men det er å vandre i Ånden, det er å vandre i evangeliet. Det fører fram, men det levner deg ikke mye ære av din kristendom. Men da blir Jesus hele din ære.

Per Bergene Holm

Å GJØRE GUDS VILJE

"Vil noen gjøre hans vilje, han skal kjenne om læren er av Gud eller om jeg taler av meg selv." (Joh.7,17)

Begynn med å lese i Bibelen! Og les den planmessig. Les ikke for lange avsnitt om gangen. Og tenk ikke på noe annet mens du leser enn at nå vil du legge merke til hva det står. Når vi spør: Kan jeg stole på Bibelen? - da skulle det ligge nokså nær å svare: Hva sier den egentlig? Hvorfor ikke lese den?

Allikevel går Jesu anvisning meget lenger: Vil noen gjøre hans vilje, da skal han kjenne (det betyr det samme som vi i daglig tale kaller å oppleve) at læren er av Gud. Dette svaret kan vi anvende på hele Bibelen.

Vil du vite hva Bibelen er, så begynn å innrette ditt liv etter den! Noen annen måte er det ikke å få svar på. Og følger du denne anvisning, skal du i sannhet komme til å gjøre erfaringer.

Å gjøre Guds vilje - er altså veien til å få svar på spørsmålet hva Bibelen er og om vi kan stole på den.

Hva mener da Jesus med å gjøre Guds vilje?

Det må vel bety at vi skal holde budene - tenker vi umiddelbart. Budene er jo uttrykk for Guds vilje. De sier hva Gud vil vi skal og hva han vil vi ikke skal. Selv om vi kommer til å se at Jesus mener noe meget mer enn

dette med å gjøre hans vilje, så la oss allikevel begynne her.

Gå inn for å holde budene! Det er sant som det er sagt at Gud har gitt dem for at vi skal leve etter dem.

I budene sier Gud til oss:

Du skal ikke ha andre guder enn meg.

Du skal ikke misbruke Herrens, din Guds navn, for Herren vil ikke holde den uskyldig som misbruker hans navn.

Kom hviledagen ihu, så du holder den hellig.

Hedre din far og din mor.

Du skal ikke slå ihjel.

Du skal ikke drive hor (ikke bryte ekteskapet).

Du skal ikke stjele.

Du skal ikke si falskt vitnesbyrd imot din neste, det vil si du skal ikke lyve.

Og så kommer til slutt det niende og tiende bud som sier: Du skal ikke begjære, det vil si du ikke skal ha lyst til noe som er synd.

Jesus sier at budene hviler på to bud: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av all din kraft og med hele din sjel, og du skal elske din neste som deg selv.

Gå inn for å praktisere dette!

Du kommer ikke langt før du oppdager at du ikke greier dette. Da har du allerede gjort en viktig erfaring om at Bibelen taler sant. For den sier at du bærer egentlig på et hjerte og sinn som av naturen er fiendtlig innstilt mot Gud. Nå gjelder det at du ikke begynner å fuske og gå på akkord med sannheten. Fortsett med å la budene gjelde for deg for at du skal gå inn for å leve etter dem. Da begynner det å gå opp for deg noe som du synes er forferdelig. Du begynner å si til deg selv: Jeg står Gud imot. Jeg er egoistisk, uren, ond, jeg vil nettopp det som Gud ikke vil og hater det som jeg vet at Gud vil.

Nå har du gjort en grunnleggende erfaring om at Bibelen taler sant. Den sier at du har ikke bare mistet din gudsfrykt, men også din evne til å være gudsfryktig. Stemmer det ikke?

Du har gjort den erfaring at du er fortapt. Og nå vet du at det finnes ingen veg for deg til Gud ved at du prøver å holde budene. Og hva så?

Svaret ligger fremdeles i Jesu ord: Vil noen gjøre Guds vilje, skal han kjenne om læren er av Gud.

Det er Guds vilje at du skal vende deg til Jesus med din synd og midt i din synd akkurat slik som du er. Begynn å tale sant med Jesus om deg selv. Fortell ham hvordan du er, hva du er. Skjul ingenting, bortforklar ingenting, men vend deg til ham akkurat slik som du har opplevd og har fått se at du i virkeligheten er!

Da gjør du Guds vilje.

Til å begynne med gjør det skrekkelig vondt, og du føler dom, ja fordømmelse i din samvittighet. Jeg glemmer ikke første gang jeg selv opplevde dette. Da trodde jeg alt håp var ute.

En venn av meg fortalte at han fikk tilsendt en medisin en gang, og det fulgte en liten seddel med hvor det stod: Det blir verre før det blir bedre.

Nettopp slik er det her. Du føler det som om Gud vil forkaste deg og som det er den eneste rettferdige følge av hvordan du egentlig har vært og stelt deg her i verden.

Og nå kommer vi til det viktigste i Jesu ord.

Når Jesus sier: Vil noen gjøre hans vilje, da tenker han først og sist på at du skal regne med det som han sier om seg selv og stole på det!

"Læren" som Jesus sier du skal få gjøre erfaring om er det som Jesus sier om seg og hva han har gjort for deg. Og hva går det egentlig ut på?

Jo, fordi du og jeg er slik som vi er, derfor tok Jesus på seg hele ansvaret overfor Gud for alt det som vi har vært og gjort og tenkt og ment, følt og opplevd og forsømt. Han tok det alt på seg for at du og jeg skal være fri.

**Fra "Livets brød"
av Øivind Andersen.**

Vi er unyttige tjenere

Luk.17,5-10

"Øk vår tro!" Har du bedt slik noen gang?

Å, om det ikke hadde vært så skrøpelig stelt med deg, så fattigslig og elendig! Livet ditt som kristen er ikke så mye å vise til. Dag ut og dag inn er det like skrøpelig, synder og tvil det er hele din ære.

Å, om det kunne vært annerledes. Ja, om det kan vi være enig. Det skulle stått så rent annerledes til med oss!

Her er det mange som vil hjelpe i dag. Du må tro, sier noen, du må ha en fast og sikker tro, en stor tro, så skal du se det blir annerledes, så skal ingenting være umulig for deg. Og du ser inn i ditt eget hjerte, og så synes du at det er så lite tro der.

Kan du i det hele tatt være en kristen, lever du i det hele tatt med Gud? Hvilke tegn i livet har du på at du lever med Gud? Ja, vi trenger sannelig til å prøve oss selv, så vi ikke lever i en falsk sikkerhet når det gjelder vår salighetssak.

Å, tenker du, hadde jeg bare opplevd noe virkelig stort med Gud, blitt brukt av ham, eller i det minste fått en noe større tro slik at kristenlivet ikke behøvde å være så skrøpelig.

Øk vår tro, tenker og ber vi, for vi

vil så gjerne ut av den ydmykende stillingen som fattige og elendige.

Men Jesus snur hele vår tankegang opp ned: "Om dere hadde tro som et sennepskorn..." Sennepskornet er det minste av alle frø. Du kan nesten ikke få øye på det med det blotte øye, så lite er det.

Om troen din, sier Jesus, ikke var større enn et sennepskorn, så kunne du si til et tre: "Rykk deg opp og kast deg i havet!" Og det skulle lyde deg.

Disiplene ville ha en stor tro. Og de ville nok ha denne store troen, slik de tenkte selv, for å kunne gjøre noe for Jesus, være til hjelp og ære for ham.

Men Jesus ser deres hjerter og kjenner deres tanker. Han ser at de vil ha en større tro for å gjøre noe stort, noe som vitner om at Gud er med dem. De søker et "troens bevis".

Derfor taler Jesus til dem om å få et tre rykket opp og plantet i havet, saktens et stort under, men en alldeles unyttig gjerning. Hvis du og jeg gikk bort til et tre og fikk det til å rykke seg opp med rot og plante seg i havet, hva nytte ville det være av det? Avisene ville nok skrive om det og vi ville saktens få oss et navn og oppleve mye ære for vår store krafts skyld. Vi ville

ganske sikkert komme til å mene oss å være noe også.

Men det vi hadde gjort, det gagnet ingen uten oss selv, vår selvfølelse og vår egenrettferdighet.

Jesus viser disiplene hvordan deres bønn er drevet av egenrettferdighet og trang til å være selvhjulpne.

Det er så ydmykende og fattigslig for oss alltid å være avhengige av Jesus, ha hele vår visshet om frelse knyttet til ham og hans Ord alene. Om vi bare hadde hatt noe "troens bevis", om vi bare hadde hatt ei tro som kunne gjøre under, ei tro som kunne være sterk og stor og seirende. Da hadde vi sluppet denne stadige tiggingen, da hadde vi sluppet denne frykten for ikke å ha liv i Gud. Da skulle vi kunne hvile, slappe av med visshet om at vi var frelst - hadde vi bare noen klare bevis på at Gud var med oss.

Hvorfor ber du om seier over synd, hvorfor ber du om å bli brukt av Gud, hvorfor ber du om å få leve mer helt for Jesus? Er det fordi du søker Jesu ære, at han må bli kjent, takket og æret, eller er det fordi du synes det er så ydmykende alltid å være en tigger for Gud, en som aldri har noe å komme med? Du ville i det minste slippe stadig å komme med så mye synd og skrøpelighet.

Hadde vi bare lykkes noe mer, da skulle vi så mye lettere kunne tro nåden, tro syndenes forlatelse og Guds velbehag.

Nei, vår bønn er ikke alltid en bønn om Guds ære eller andre menneskers frelse, men det er ofte en bønn om at vi må lykkes, en bønn om at vi må bli æret, av Gud og mennesker.

Hvem har bruk for at du lever et prektig og seirende kristenliv? Det er til stor nytte på mange måter, og du trenger sannelig til å vokte deg for sløvhet og lettsindighet, men når det gjelder din frelse og ditt velbehag for Gud, så er all din tanke om å vinne Guds velbehag formastelig, en hån mot nådens Gud (Gal.2,21).

Men din neste trenger ditt gode liv, dine gode gjerninger. Men er det han du tenker på når du ber om å bli en bedre kristen? Eller er det for å slippe å være en tigger for Gud at du ber?

Jesus avslutter sin samtale med disiplene med en lignelse. Den er meget anskuelig. Hvis du har fått oppleve den nåde av Gud å få være en av hans tjenere, så er ikke det for at du skal leve stort på hans bekostning. De Gud bruker i sin vingård, de utruker han med nådegaver, tro, visdom osv. Det er gitt av nåde, ikke som lønn for lang og tro tjeneste, og derfor har vi ingenting å rose oss av for vår tjeneste. "Hva har vel du som du ikke har fått?" (1.Kor.4,7).

Derfor skal vi heller ikke tenke slik at når vi har fått gjøre noe for Gud, så kan vi sette oss ned og sole oss i lyset av vår tjeneste. Så kan vi selv nyte

frukten av vårt arbeid og oppleve at Gud selv varter oss opp.

Det er mange som taler slik om tro, visdom, kjærlighet og nådegaver, som om det var Gud som skulle varte oss opp, slik at vi kan leve stort på hans bekostning. Men en slik tankegang er i bunn og grunn intet annet enn egenrettferdighet og æresyke, trang til å være noe og gjelde for noe. Jesus sier et annet sted om slike: "De har alt fått sin lønn." I og med at de opplever å bli æret og prist av mennesker, så har de fått det de traktet etter, de har fått sin lønn.

Men det er ikke slik med en kristens tjeneste for Gud. Den tid kommer aldri i tjenesten her på jord, da Herren på grunnlag av vår tjeneste skal la oss leve stort på hans bekostning. Vår tjeneste er på alle måter av nåde. For intet er vi satt inn i tjenesten, for intet har vi fått alt vi trenger til tjenesten, og for intet skal vi gjøre vår tjeneste uten tanke på fortjeneste eller at vi oppnår noe hos Gud, i alle tilfelle ikke når det gjelder vår frelse eller behag hos ham.

Vi skal i vår tjeneste ha Guds befaling for øye og være tro mot den, Gud til ære og andre mennesker til gavn. Og når vi så har gjort det som er oss pålagt, så skal vi si: "Vi er unyttige tjenere! Vi har bare gjort det vi var skyldige å gjøre." Vi skal ikke vente verken takk eller ros, for vi har fått det for intet, det er ikke vår fortjeneste,

men det er gitt oss av nåde, og da skal vi gi det videre av nåde.

Så, om du eller jeg skulle få oppleve å bli brukt til menneskelig sett "store ting", eller skulle leve hele vårt liv i den stille og usynlige gjerning, så må vi be om at vi aldri måtte miste nådesinnet. Vi må be om at vi aldri begynner å høste frukten av vår egen tjeneste eller mener oss å være noe på grunnlag av den.

Først og fremst må vi be om at vi aldri må la det vi er eller har gjort bli - om aldri så lite - noe av det grunnlag vi tror Guds nåde på. Må vi få være blant dem som alltid er og blir tiggere for Gud, som har vårt alt i Jesus når det gjelder vår frelse.

Så skal vi både få be og lengte etter at vi kunne leve bedre som kristne, ikke for at vi skal ha en sikrere grunn for vår salighetsstand eller en sterkere visshet om frelse, men for at Jesus kan bli æret også gjennom våre liv, og for at andre mennesker slik kan komme til tro på ham og prise vår himmelske Far (Mt.5,16). Her blir vi aldri ferdige, her kan vi aldri slå oss til ro, her er det nok som kaller på vår tid og våre krefter, vår kjærlighet og hva Gud ellers har gitt oss.

Sjå, der kjem ein sjuk og fattig,
Der kjem ein som spør om råd,
Der ein sviken, der ein hatig,
- Her er nok for offerdåd!

Per Bergene Holm

GUDS HELLIGE LOV

Loven er *Guds hellige vilje uttrykt i menneskelige ord og for menneskelig bevissthet*. Like så absolutt som Guds hellighet er, like absolutt er Guds krav. Det er loven som både sier deg hva Gud vil og hva han ikke vil. Og det er avgjort at denne Guds vilje ikke slutter å kreve høyere rettferdighet av deg, før du er blitt like hellig som Gud selv, for det Gud selv ikke vil gjøre, vil han heller ikke at du skal gjøre.

Gud vil heller aldri si som så: Det og det er jeg egentlig imot, men fordi du har lyst til det, skal du få lov. Han sier tvertimot: "Dere skal være hellige, for jeg, Herren deres Gud, er hellig." 3.Mos.19,2. (...)

Den som virkelig har fått syn for lovens hellighet, vil ikke lenger gjøre seg håp om å bli fullkommen etter loven - eller som det også kan uttrykkes: bli like så hellig som Gud. Han vil uvegerlig bli ydmyket og sønderknust. Den som kan gjøre seg håp om å bli rettferdig etter loven, har ennå "dekket" for sine øyne, han er blind og aner overhodet ikke hva loven krever.

Nei, sier du, fullkommen som Gud blir man selvfølgelig aldri - men man skal da gjøre så godt man kan!

Nei, det er nettopp det du ikke skal. Du skal gjøre *alt* - og gjør du

ikke det, så er du fordømt. "Forbannet være den som ikke holder ordene i denne lov og ikke gjør etter dem!" - det er lovens egne ord (5.Mos.27,26). Og "den som holder hele loven, men snubler i ett bud, han er blitt skyldig i dem alle." (Jak.2,10).

Men Gud er jo nådig, sier du. Han vil for Kristi skyld tilgi, hvis vi på ett eller annet punkt kommer til kort. Nådig - nei! Ikke mot dem som ennå har noe de skylder loven å oppfylle. En helt annen sak er det med dem som ved troen har mottatt Kristi rettferdighet. De har intet - overhodet intet - de skylder loven. De har nemlig *i Kristus nettopp den rettferdighet som loven krever*. For "det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn." (Rom.8,3). De er ikke under loven, men under nåden (Rom.6,14-15).

Den derimot som er under loven, får intet ettergitt - enn ikke den minste smule. (...)

Mennesker har lidd ubotelig skade på sin sjel, fordi de ikke gjorde seg klart at det er noen som er under lov og andre som er under nåde, og at det i disse to riker styres etter to vidt forskjellige prinsipper.

C.O. Rosenius

Misjonsarbeidet i Peru !

Vil du være med?

Guillermo Nina er leder for det evangeliske arbeidet i *Iglesia Evangelica Luterana Nacional* (IELN) i Peru. Navnet hans uttales *Giljermå*. 4 000 meter over havet, og dypt inne i Andesfjellene ligger en liten by som heter Ayaviri. Der er Guillermo født og oppvokst. Hans morsmål er quechua (utt.: *kétsjoa*) og han representerer det store Quechuafolket som regjerte i Inkariket før spanjolene inntok Peru tidlig på 1500-tallet.

Quechuafolket lever fortsatt i hedenskap. Som barn lærer de å tilbe åndene og ofre til fruktbarehetsgudinnen *Moder Jord*. Og midt oppi sitt hedenskap har de lært å be til katolske helgener og Jomfru Maria. Religionsblandingen er påfallende og skremmende.

Fra alt dette og fra sine egne synder ble Guillermo frelst, da han tidlig på 80-tallet kom i kontakt med misjonærer fra Norsk Luthersk Misjonssamband. Han fikk møte Jesus, og hans liv ble forandret. Jeg har hørt ham vitne for sine tidligere venner og si: "*Dere kjente meg som en drunker som ofte ravet rundt med flaska i hånden. Nå har Jesus kommet inn i mitt liv og flaska er byttet ut med Bibelen.*" Det er et salig bytte når synd og hedenskap byttes ut

med frelse og nytt liv i Jesus Kristus. Det er det misjon dreier seg om.

Nå er det om å gjøre for Guillermo å vinne flere av sine landsmenn for Herren. Han har i flere år arbeidet full tid i Herrens vingård, først for Norsk Luthersk Misjonssamband og siden 1991 for *Prode-Peru* som nå er blitt til *Iglesia Evangelica Luterana Nacional* (IELN).

For noen dager siden fikk jeg et brev fra Guillermo på telefaxen. Der skriver han bl.a. "*Jeg sender deg budsjettet for 1995. Vi har utarbeidet det under bønn; vi er sikker på at Kristus vil gi oss det vi trenger, både åndelig og økonomisk.*"

Guillermo Nina

Samtidig vet Guillermo at det ikke er nok midler til å dekke budsjettet. Men hans håp står til Han som gjør det umulige mulig og som drev Guillermo ut med evangeliet til sine landsmenn. Jeg har spurt Guillermo i telefonen om hvordan de skal greie utgiftene. "Ikke

vær bekymret for det", svarer han tilbake. "Det skal nok ordne seg!" Jeg vil så gjerne stå sammen med Guillermo i sjelevinnerarbeidet. Vil du også være med?

Hilsen Jon Espeland

Bibelseminar i Arequipa

Som vi nevnte i forrige utgave av Lov og Evangelium, reiser Reidar Linkjendal og Jon Espeland til Peru den 25. april. De skal bl.a. være med på et bibelkurs som IELN arrangerer i dagene 28.-30. april 1995.

Bibelkurset skal være på den kristne barneskolen som IELN driver i Arequipa. Både Linkjendal og Espeland skal ha bibeltimer. Elever og lærere på det teologiske seminaret SETELA og Norsk Luthersk Misjonssambands evangelister i Arequipa er invitert og har svart at de vil delta på seminaret.

IELN ser det som viktig å ha et godt forhold til NLM som har drevet misjonsarbeid i Arequipa siden 1978. At det nå kan arrangeres et bibelkurs i Arequipa hvor både Misjonssambandet, Lekmannsmisjonen og IELN er representert, ser vi på med glede. Linkjendal og Espeland er tilbake i Norge den 10. mai.

Vær fortsatt med å be for samlingen i Arequipa.

*Fra et tidligere Bibelseminar i Arequipa.
Evangelist Eusebio Alvis på talerstolen*

Til abonnentane

Det syner seg at ein del blad for mars mnd. ikkje har nått fram til abonnentane p.g.a. at adresse-lappane har falle av. Dersom dette gjeld deg, vil du få bladet tilsendt ved å melda frå til ekspedisjonen v/Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Pinsestevne på Skårnesheimen

Karmøy, 2. - 5. juni 1995

Ledere: Karl B. Bø m.flere

Fredag 2.juni:

Kl.19.00: Samling og kveldsmat

Kl.20.00: Kveldsmøte

T: Godtfred Nygård

Lørdag 3.juni:

Kl.10.00: Bibeltime

T: Lars Fossdal

Kl.11.30: Bibeltime - "Perler i Høysangen"

T: Olaf Klavenæs

Kl.17.00: Bibeltime

T: Tom Eftevand

Kl.20.00: Kveldsmøte
m/offer til misjonen

T: Godtfred Nygård

Søndag 4.juni:

Kl.10.00: Bibeltime

T: Tom Eftevand

Kl.11.30: Bibeltime

T: Lars Fossdal

Kl.17.00: Bibeltime - "Perler i Høysangen"

T: Olaf Klavenæs

Kl.20.00: Kveldsmøte
m/offer til bibelskolen

T: Tom Eftevand

Mandag 5.juni:

Kl.10.30: Møte - "Perler i Høysangen"
Offer til misjonen

T: Olaf Klavenæs

Kl.12.30: Middag som avslutning av pinsestevnet.

Priser: Full pensjon: Over 18 år, kr.450,- (kr.150,- pr.døgn)
13-17 år, kr.300,- (2/3 pris)
7-12 år, kr.225,- (1/2 pris)
0-6 år, gratis

Familierabatt: Familier betaler bare for de to eldste barna.

Påmelding: Tlf.: 51 41 87 46 (Karl B. Bø, Vistnesvn. 13, 4070
Randaberg) **innen 20. mai.**
Detaljert program sendes til alle påmeldte.

Hjertelig velkommen til unge og eldre!

Sommerskole (med årsmøte)

på Bibelskolen på Fossnes, Stokke, 12-16. juli 1995

Ledere: Håvar Fjære og Lars Fossdal

Onsdag 12.juli:

Kl.19.00: Samling og kveldsmat

Kl.20.00: Kveldsmøte

T: Reidar Linkjendal

Torsdag 13.juli:

Kl.10.00: Årsmøte

Andakt.

Kl.17.00: Bibeltime

T: Olaf Klavenæs

Kl.20.00: Kveldsmøte

T: Godtfred Nygård

Fredag 14.juli:

Kl.10.00: Bibeltime - Salme 32

T: Jon Espeland

Kl.11.30: Bibeltime

T: Godtfred Nygård

Kl.17.00: Misjonstime - Glimt fra Peru

T: Reidar Linkjendal

Kl.20.00: Kveldsmøte - offer til Bibelskolen

T: Olav Fossdal

Lørdag 15.juli:

Kl.10.00: Bibeltime - Rom.10,1-4

T: Jon Espeland

Kl.11.30: Bibeltime

T: Godtfred Nygård

Kl.17.00: Bibeltime

T: Svein Mangelrød

Kl.20.00: Kveldsmøte - offer til misjonen

T: Reidar Linkjendal

Søndag 16.juli:

Kl.10.30: Møte - Salme 42

T: Jon Espeland

Offer til misjonen

Kl.12.30: Middag som avslutning på sommerskolen.

Priser: Full pensjon: Over 18 år, kr.600,- (kr.150,- pr.døgn)
13-17 år, kr.400,- (2/3 pris)
7-12 år, kr.300,- (1/2 pris)
0-6 år, gratis

Familierabatt: Familier betaler bare for de to eldste barna.

Påmelding: Tlf.: 33 33 94 16 (Lars Fossdal, Fossnes, 3160 Stokke)

Tlf.: 33 11 08 31 (Håvar Fjære, Goksjøruta, 3220 Sandefjord)

innen 1. juli. Detaljert program sendes til alle påmeldte.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Sommerskole på Imi Stølen, Oppdal, 3.-8. august.

Program kommer i neste nummer av Lov og Evangelium.

Jeg gikk mismodig og syk og sår

Mel.: Ved Jesu føter ei stille stund

Jeg gikk mismodig og syk og sår
Så skyldbetyngt fra år til år.
Jeg så min synd og min skam og last,
Men loven bandt meg og holdt meg fast.

Jeg nynnet alltid på samme sang:
Det må bli bedre en annen gang.
Jeg ba og leste i Herrens ord,
Men fikk ei hvile ved nådens bord.

Det var kun møye og strev og kav,
Til jeg fikk se ham min byrde bar,
Fikk høre ordet om syndres venn,
At jeg i ham er fullkommen ren.

Da løstes blikket i fra meg selv,
Guds ord forkynte: Se, alt er vel.
Din synd er sonet og slettet ut,
En stedfortreder er sendt av Gud.

Han drog meg opp av det dype dynn,
Min fot han satte på klippegrunn.
I hjertet fødtes den nye sang,
Om navnet Jesus - så skjønn en klang.

Takk, kjære Jesus, du banet vei,
Gikk under loven som det var meg,
Oppfylte alle Guds bud og krav,
Foruten synd - til Guds velbehag.

Min venn som vandrer så fredløs om,
Nå Jesus kaller, han hvisker: Kom!
All synd du kjenner, all sorg du bær,
Ble lagt på Jesus, du frikjøpt er.

Snart kommer Jesus i himlens sky,
Og henter bruden, alt ondt må fly.
Da ser vi skaren som berget er,
De priser Lammet for tronen der.

Ragna Brentøy